

De incarnatie van de ziel

Op 8 december 2016 vond de vierde studiedag plaats rondom conceptie, zwangerschap en geboorte. Het thema was: 'De incarnatie van de ziel'. In onderstaande tekst vindt u

1. de uitnodigingstekst van Annette Prinsen, organisator van deze dag
2. de inleiding van Marleen Oosterhof over wat er al in het archief van De Vrij Mare bekend was over dit onderwerp
3. de schouwing van Marieke de Vrij en
4. de antwoorden op de eerste twee vragen van de deelnemers.

Niet alleen voor a.s. ouders of grootouders is deze tekst van belang. Het is bemoedigend voor ons allen om na lezing eens na te gaan waar je zelf staat in het evolutieproces van je ziel. Hoe zielsbewuster je (alsnog) incarneert, hoe zielsbewuster je te zijner tijd afscheid van het leven kunt nemen.

1. Tekst van de uitnodiging voor deze dag

Na drie eerdere bijeenkomsten zal Marieke de Vrij zich wederom inspiratief afstemmen en inzichten vrijgeven. We staan stil bij een nieuw onderdeel hierin. Wanneer een kindje incarneert is de ziel, een levend bezielde wezen, vaak al langer aanwezig in de nabijheid van de ouders. Veel ouders zijn zich hiervan niet bewust. In de tijd waarin we leven, in de hectiek van een druk leven, laten we vaak onze volle agenda's voorgaan. Ook is het de fase waarin ouders, wie het niet lukt zwanger te worden, bezig zijn met ivf en de stress die daar omheen speelt. Bewustzijn en stilte rondom een incarnerende ziel is vaak niet aan de orde. Bij de ervaring van de baby zelf (t.a.v. zijn conceptie, de zwangerschap en geboorte) wordt weinig stil gestaan in onze cultuur. Als een vrouw eenmaal zwanger is, lijken de eerste weken/maanden minder belangrijk en is er minder bewustzijn over het reeds aanwezige kind. Het lijkt soms alsof een zwangerschap pas serieus wordt genomen en bewust ervaren wordt als de fase intreedt van testen en scans, waardoor meer zicht ontstaat op het ongebooren kind. Dan breekt een tijd aan

waarin velen alles onder controle willen hebben. Hoe kunnen we zorgvuldig met het kind overweg gaan zonder het overactief in de gaten te houden?

De wijze waarop een kind welkom geheten wordt, scheidt de basis voor zijn gevoel van veiligheid, eigenwaarde en verbondenheid. Het steunt het vermogen om gezonde relaties aan te gaan gebaseerd op liefde, empathie en vertrouwen, zoals we in eerdere bijeenkomsten al besproken hebben.

2. Inleiding Marleen Oosterhof

Deze dag is 'ontstaan' na drie eerdere dagen over conceptie, zwangerschap en geboorte. Na de derde dag dachten we eigenlijk dat het thema afgerond was. Natuurlijk blijven er altijd vragen over, maar het was een redelijk afgeronde cyclus. Vervolgens gebeurde er iets op een dag in maart 2016 over 'fijnzinnigheid in relatie tot therapieën waarbij aanraking centraal staat'. Er waren ook aanwezigen die in de geboortezorg werken en de begeleiders van Marieke kwamen met een oproep om toch nog aan een belangrijk aspect van de geboortezorg aandacht te besteden, namelijk het stadium vóór de conceptie. Ik zal beginnen met een aantal citaten hierover voor te lezen.

Vrouwen die graag zwanger willen worden dienen het proces al te verleggen naar de tijd voordat de letterlijke zwangerschap plaatsvindt, omdat de ziel in de betekenis die die ziel gaat afwerpen in het leven van deze aanstaande ouders, doorgaans al langer om hen heen is en energetisch contact met ze probeert te maken. In bewustzijn daarom afstemmen op wat is, in plaats van op dat wat dient te worden, is de eerste fase van contactlegging.

Ook al kan je (als a.s. ouder) door je eigen bewustzijnsveld heen de ziel nog niet verstaan omdat je dat niet voelt, dan is het toch heel belangrijk om daarnaar uit te reiken, zeker als je een beetje holistisch bent ingesteld. De gevoelsuitreiking dat je openstaat voor zwangerschap en dat je innerlijk in voorbereiding daarnaartoe bent, is op zich al een geheiligde ervaring. Die ervaring behoeft rust, inkeer en betrokken gedrag, ook met je eigen lijf en leden, waardoor je de behuizing voor de vrucht in wording energetisch als het ware al gaat opwaarderen.

- *Onze cultuur is (nog) niet bekkenvast. Een belangrijk aandachtspunt als voorbereiding op conceptie.*

De begeleiders van Marieke misten iets wezenlijks in die 'behuizing' in onze samenleving. Zij benoemden onze cultuur als niet 'bekkenvast'. Wij zijn een cultuur die in het hoofd leeft. Wij proberen alles met mentale vormkracht voor elkaar te krijgen. De ziel is een zijnsconstitutie en heeft voor zijn incarnatie de zijnsconstitutie van het bekken nodig. Dit bekken dient dus voorbereid te worden op deze zijnsconstitutie en daar is nog heel veel aan te doen binnen de geboortezorg.

Ook aan het feit dat de ziel al langer om de ouders heen is, wordt nog nauwelijks aandacht besteed. Er zijn wel een aantal boeken in omloop van moeders die telepathisch al met hun kind voor de geboorte in gesprek zijn, maar dat is wat anders dan een 'geheiligde voorbereiding' op zwanger worden. De onstoffelijke begeleiders leggen het volgende hierover uit: dan ben je in alle zorgzaamheid bezig je bekken te ontladen van spanningen, leer je vanuit je bekken soepel te bewegen en gun je jezelf in je vrouweigenheid ruimte om werkelijk te 'zijn', zodat je bekken in een zijnsconstitutie komt. Dat vergemakkelijkt de dracht van een kind in wording. Als je je bekken echt in een zijnsconstitutie wilt brengen, betekent dat (en dat is in onze maatschappij best lastig), dat je gaat onthaasten en dat je je een periode niet overprikkel met denkmatigheden.

Dit alles geldt overigens niet alleen voor de vrouw, maar ook voor de man en de omgeving. Ook een omgeving mag zorg naar de zwangere hebben, die kunnen best wat meer doen om degene die zwanger willen worden wat meer uit handen te nemen zodat ze echt kunnen inzakken in hun bekken en kunnen werken aan die zijnsconstitutie.

Vanuit deze adviezen is deze dag geboren. Over het bekkenbewustzijn is er al vaker iets uitgelegd. Er zijn ook culturen die heel bekkenvast zijn, die hebben ook wat meer bekken. Ons Westerse bekkenbewustzijn is te mentaal, te wilskrachtig en te weinig diep aanvoelend bezig. Dat is een gegeven van ons algemene collectieve veld. Dus dat vindt zijn oorzaak niet in een individuele persoon, maar wij (mannen en vrouwen) worden opgevoed met een tekort aan doorleving in het bekkengebied. De therapie is dan ook: werken aan voelzaam contact te onderhouden met je bekkengebied als geheel. Je moet je voorstellen dat we één energieveld zijn. Dus wat teveel in het hoofd zit, is te weinig aanwezig in andere lichaamsdelen, zoals de voeten of het bekken.

Ik ga nu nog een paar punten noemen die in de vorige dagen naar voren zijn gekomen over het incarnatieproces.

- *De ziel is een compilatie van wat al ervaren en geleerd is in eerdere levens en neemt huiswerk mee voor dit leven, bijvoorbeeld voltooiing van talenten.*

Ik weet niet of jullie in meerdere levens geloven. Wij gaan er vanuit dat het geestelijk (onstoffelijk) leven eeuwig is. Wij hebben een bepaalde tijd op aarde waar het doel is om (stoffelijk) bewust te worden van wat je eigenlijk in de geest al weet. In de geest 'weten' we allemaal heel veel. Ik weet bijvoorbeeld in mijn geest ontzettend goed wat vrede is, hoe je dan met elkaar omgaat. Ik leer echter gaandeweg mijn leven pas praktiseren en doorleven wat vrede is, want elk ogenblik gebeurt er wel weer iets in de omgang met anderen waarvan ik denk: "Was dit nu vrede"? Dus in onze geest weten we echt wel hoe je eigenschappen kan neerzetten, maar in ons stoffelijk lichaam is de praktijk van alledag hard werken om deze eigen te maken.

De ziel is volgens dit uitgangspunt een compilatie van wat je in eerdere levens al hebt ervaren. Dus alles wat je geleerd hebt, hoeft je niet nog eens te leren. Dat vind ik heel bemoedigend. Je krijgt echter als levenshuiswerk ook nog iets mee wat je nog nooit geoefend hebt. Je hebt ook iets te doen waarvan je misschien denkt: "Dat hoort toch niet bij mij"? Dat heb je ook te doen maar je brengt ook eigenschappen mee die al fantastische talenten zijn. We zijn volkomen gelijkwaardig hierin. Je hebt allemaal eigenschappen die je al geleerd hebt en andere waar je nog hard aan moet trekken.

Er wordt dus een compilatie gemaakt van eerdere levens waar voltooiing op eigenschappen geactiveerd wenst te worden en er komt een pakketje mee met wat je nog nooit geoefend hebt in bewustzijn. Dat breng je niet allemaal mee bij de geboorte. Het bewustzijnsveld dat indaalt bij de geboorte laat pas een aanvangsbewustzijn zien, en vervolgens vindt er ongeveer iedere 7 jaar verdere indaling van bewustzijn plaats. De pasgeboren baby is nog niet in staat het veld dat voor dit leven bedoeld is al meteen te dragen. Iedere 7 jaar komt er een vernieuwing en toevoeging op het energieveld dat al geactiveerd is. En dat gaat steeds door. Want ik weet nog dat ik me erg goed voelde toen ik 62 was, bijna 63, toen dacht ik: 'Oh wat is het leven makkelijk geworden'. Die ervaring bleek maar tijdelijk. Ik begon aan een volgende 7 jaar, pffffff... Misschien zeg ik straks als ik 70 ben wel weer net zoiets tegen jullie (ik ben nu 66). Maar dan komt er als mijn zielenplan nog niet is afgerond vast wel weer een te ontwikkelen eigenschap bij en dat betekent altijd eerst weer hard werken vóór er doorleving kan zijn.

- *Verschillende vormen van incarnatie: kindbewustzijn of volwassenbewustzijn*

In de vorige dagen heb ik via casuïstiek verteld over verschillende vormen van incarnatie: er zijn kinderen die met een z.g. kindbewustzijn komen en anderen die met een z.g. volwassenbewustzijn starten op deze wereld. Degenen met een kindbewustzijn stappen gelijk onbezorgd, heel spontaan en onbevangen hun nieuwe leven in, terwijl degenen met een volwassenbewustzijn een 'rugzakje' bij zich hebben uit een eerdere levensgesteldheid dat voorrang vraagt. Zij hebben vaak een deel van hun kindertijd nodig om hun rugzakje uit te pakken en af te leggen, voordat ze ook spontaan echt kunnen leven in het 'nu'. Deze kinderen zeggen en doen 'volwassen' dingen. Je denkt bij deze kinderen geregeld: "Was je maar wat onbezorgder, echt een kind", maar dat hoort er nu eenmaal gewoon bij.

- *Je zielsinformatie zit energetisch opgeslagen in je lichaam.*

De zielsinformatie die je in je leven meebrengt, zit o.a. energetisch opgeslagen in je lijf (spieren, organen, gewrichten enz.), dus een nieuw mens brengt ook kwaaltjes mee. Voor de geboortezorg is het belangrijk te beseffen dat een nieuw leven ook zwakke plekken meebrengt, en dat je door heel diep in te dalen in je bekkenbewustzijn de weerbaarheid tegen vele kwaaltjes kunt versterken (preventief dus).

- *Zielen met een hoger trillingsgetal dan de ouders.*

Er zijn ook zielen die komen met een verhoogd bewustzijn. Die willen ook incarneren en hebben vaak een hogere trillingsfrequentie dan de ouders waar ze incarneren. Dit kan soms ook voor extra lichamelijke trauma's in het begin van het huidige leven zorgen. Het frequentieverschil met de aarde moet immers overbrugd worden.

De volgende uitspraak wil ik jullie ook niet onthouden in deze inleiding:

Er worden geen vergissingen gemaakt met de plek waarop een ziel incarneert. De mensen in de omgeving beelden rollen uit die aansluiten op het innerlijk proces van de ziel in kwestie.

Vanmorgen stemden Marieke en ik af op deze dag. Toen kwamen de (onstoffelijke) begeleiders nog met twee punten die ze vandaag aandacht willen geven.

- A. Zij nemen waar dat er ook zielen zijn die onvermogen zijn om te kunnen incarneren. Dat heeft impact op die ziel en op de ouders die het betreft. Het is belangrijk dat beiden door kunnen ontwikkelen op die wenskracht. Het kan te maken hebben met ongewilde kinderloosheid of zwangerschappen die toch net op het eind nog niet goed aflopen. Dat heeft allemaal betekenis in de ontwikkeling van zowel die zielen als hun ouders.
- B. Ze willen ook aandacht voor hoe een ziel zijn leven zielsbewust kan afsluiten. Een ziel die zielsbewust incarneert, heeft ook behoefte aan een waardig afscheid van het aardse leven wanneer het tijd is om over te gaan. Daar ontbreekt het in onze maatschappij op het moment ook aan. Hoe meer je zielsbewust afscheid van het aardse leven neemt, hoe natuurlijker en makkelijker de opgang is naar het onstoffelijk verkeren en vervolgens naar een volgende levensgesteldheid op aarde.

3. Schouwing Marieke de Vrij.

Ik ga beginnen en ik wil jullie vragen je aandacht neer te leggen bij zielen die willen incarneren, maar waar nog geen zwangerschap in letterlijke zin actief is.

Wat ervaren zielen die willen incarneren? Wat hebben ze nodig?

- *Er is veel z.g. bedachtheid bij a.s. ouders.*

Zielen die willen incarneren, hebben meer dan voorheen de beleving dat zij bij ouders vaak tussendoor gepland worden. Het is alsof de betrokken aandacht van ouders naar het ontvangen van een kind vele verstoringen kent. De conceptie dient liefst snel te gebeuren bij de wens om zwanger te worden, ouders verduren geen wachtstand. Het dient doorgaans ook in een vol programma te passen. Bij sommige aanstaande ouders is er zelfs sprake van een dataplanning welke maanden het meest geschikt zouden zijn gezien de werkkring of de beoogde vakantie, maar ook de planning wanneer borelingen al of niet al ondergebracht kunnen worden bij de crèche. Er zit veel bedachtheid omheen. Het is niet meer de genade Gods die jou ten deel valt. Hier vindt al iets plaats wat in wezen de ziel ongelukkig kan maken, want de vrije loop vanuit de ziel naar een zwangerschap toe wordt enigszins bepaald door het denkraam van de ouders.

- *Door tijdnoed van a.s. ouders is er minder z.g. aanlooptijd voor de ziel die wil incarneren.*

Per ouderstel zijn er enorme verschillen. Er zijn ouders die vol toewijding toelevan naar het moment waarop ze zwanger kunnen worden en die in hun voorbereiding in hun gevoel al lang daarnaar openstaan. Er zijn ook ouders die het plots in één keer ervaren 'nu wil ik zwanger worden' en dan het liefst de komende drie maanden. De rol van vrouwen en mannen binnen een gezinsleven is danig veranderd. Mannen kunnen vaker parttime werken en vaderschap meer uitbeelden dan voorheen. Echter vrouwen met vol bezette banen zijn vaker in aarzeling van hoeveel werklast zij van zich af willen stoten om de ervaring met een kind (in wording of al geboren) in de gevoelsmatigheid dagelijks of niet dagelijks te willen/kunnen dragen. Dat maakt dat de zorgbelasting van (a.s.) ouders met hun rijk gevulde dagen aan tijdnoed onderhevig is. In deze omstandigheid is het voor een ziel om te incarneren een veel nauwgezetere taak dan eerder. Er is minder vrije uitloop van de ziel om contactlegging met ouders te maken en zich weer terug te plaatsen in die onstoffelijke wereld in een soort op- en neergaand verkeer van contactlegging en weer geestelijk opladen in die onstoffelijke wereld. Er is minder aanlooptijd om het in plat Nederlands te verwoorden.

- *De ziel is omgevingsbewust én procesbewust.*

Een ziel wil eigenlijk fluisterzacht contact leggen, fijngevoelig van aard, wil ook in het nachtleven van de ouders als ze slapen nabijheid koesteren, wil zich inweken, wil zich bewust worden waar de ouders in hun dagelijks leven mee uitstaan door verkennend onderzoek te doen. Niet alleen bij de ouders, maar ook bij de familieleden die bij deze ouders horen. De ziel wil ook al contactleggen met hun kinderen die al geboren zijn en dat is een nauwkeurig, langzaam, traag proces. Het geschiedt in fijngevoelige wederkerigheid van steeds weer ernaartoe te gaan en op zielsfluisteringsniveau contact te leggen met slapende ouders, slapende broertjes, zusjes en familieleden waarvan de ziel weet: deze worden belangrijk in mijn leven. Dus de ziel is, zoals je een huis in aanbesteding al bezichtigt, bezig zich in te scharen in een constellatie die heel specifiek via dat ouderpaar zal gaan geschieden. Het kan hem vrees bezorgen, niet alle familierelaties zijn denderend blij ontwikkeld, om het zo maar te noemen. Het kan te maken hebben met: het is het meest passend voor mijn ontwikkelingspatroon dat ik bij deze ouders ga incarneren, maar dat zal zeker gevolg hebben voor mijn persoonlijke ontwikkeling. Er wordt bijvoorbeeld waargenomen dat ouders niet alles doorleefd hebben wat in hun leven al plaatsgevonden heeft. In het bekkengebied van een vrouw kan nog veel opgehoopte spanning waargenomen worden: spanning van werkzaamheden,

spanning van niet-verwerkte emotionele zaken in het huidige leven maar somtijds zelfs nog beschadigingen van eerdere levens die onverwerkt in het bekkengebied rusten. Er kan bijvoorbeeld in een eerder leven een verkrachting plaats hebben gevonden die toch nog energetisch verwerkt moet worden, omdat het bekken in een 'zijn' gedragen dient te worden, steeds meer gedurende het leven.

Ik ben ooit bij een bevalling geweest van iemand die mij dierbaar en nabij is, waarvan ik innerlijk wist (en zij ook omdat ze reïncarnatietherapie had gehad), dat ze een groepsverkrachting in een eerder leven ondergaan had. Die regressie-energie kwam bij haar eerste bevalling tijdens de persweeën in alle heftigheid naar boven. Met die persweeën ging het dus niet makkelijk. Die oude energieën worden door de pijnvaring van de geboorte losgeklopt tijdens persweeën die te langdurig en te pijnlijk plaatsvinden. Opgeslagen herinneringstrillingen die niet verwerkt zijn, worden door de heftigheid van de weeën vrijgezet. Dus de vrouw baart niet alleen haar kind, ze baart ook haar nood van ooit naar buiten. En jullie weten, alle energie die naar buiten komt, gaat van het lichaam af en bevrijdt je ook.

Dus bevallingen die nog een component hebben van niet-verwerkte eerdere emoties zullen tijdens de barenweeën automatisch oude herinneringstrillingen losweken en indien mogelijk mee naar buiten zetten als een energie die mee het geboortekanaal uit zal gaan. Daar staan artsen, verloskundigen en omstanders niet bij stil. Een vrouw die bijvoorbeeld in dit leven geleden heeft aan incest, zet meer vrij bij de geboorte van haar eerste kind dan het kind zelf. Zij brengt ook iets van dat pijnlijke herinneringsveld mee naar buiten. Dat houdt in dat de verloskundige op een dubbele manier begeleiding dient te geven, omdat dit geen proces van incest is, maar van geboorte. Je dient er echter wel weet van te hebben, kunnen jullie dat zo begrijpen?

De ziel die in verkenning is met de ouders en de plek waar hij geboren gaat worden, ontwikkelt dus ook besef van waarin hij geplaatst wordt. Niet alleen ten aanzien van de lichaamsconstitutie van de moeder en haar al of niet emotionele veld en fysieke weerbaarheid, maar ook van de vader. De incarnaties die plaatsvinden in hele moeilijke omstandigheden, die door zielen zelf bewust gekozen worden omdat het refereert aan hun levensthema, behoeven een langere aanvaarroute, want deze zielen dienen zielenrust te verkrijgen op het thema zodat zij bekwaam zijn dat te doorstaan. Wanneer de aanvliegroute dus maar heel kort is en met weinig rust omgeven van het ouderpaar en de familie daaromheen, dan is het niet erg aantrekkelijk voor die ziel die wil incarneren. Die gaat zich met meer verzet verbinden niet alleen met organen zoals de

baarmoeder, maar ook met het geboortekanaal, omdat er te weinig toegewijde aandacht is en vertrouwen dat hij dit aan kan.

- *We worden op de maat van onze potentie aangesproken wanneer we gaan incarneren.*

De plaats waar je incarneert is gekoppeld aan jouw potentie dat jij dat aan kan, ook al zou het je wellicht veel vragen. Wanneer bij het vorderen van de zwangerschap er minder uittredingen zijn van de ziel buiten het lichaam, dan dient de moeder en de omgeving zoveel vertrouwen aan de ziel te geven dat de ziel met blijheid zijn geboorte aanziet en de uitdaging van het leven omdat hij zichzelf daar bekwaam voor acht. Maar als een zwangere vrouw alleen de laatste zes weken zwangerschapsverlof aandacht voor haar baby heeft en daarvoor alleen maar doorleeft, werkt en doet, dan mist de ziel een consistente gedraging naar zich toe. Kunnen jullie dat zo pakken?

De ziel is zich heel erg bewust van de omgeving en heeft tijdens de zwangerschap meerdere keren dat hij kan uittreden. Dus de ziel is omgevingsbewust, maar ook procesbewust. En omdat hij zo procesbewust is, heeft hij ondersteuning nodig. Het maakt een wereld van verschil als een moeder haar zwangerschap koestert en het geheime leven van het kind beschermt in haar buik, als ze in interactie is in haar gevoelsveld met het baby'tje in wording omdat ze er blij mee is. Als ze het leert troosten als zij zelf een moeilijke dag heeft gehad en (innerlijk) zegt: "Sorry het was vandaag echt te veel voor me, maar ik houd zo ontzettend veel van je, we komen er samen echt goed doorheen, ik ga voor je zorgen". Al dit soort innerlijke communicatie maakt een wereld van verschil.

- *Zielsbewust incarneren*

Zielsbewust incarneren is wat een mens voorstaat. Als een ziel die naar de aarde gaat om weer tot mens-zijn te geraken namelijk te weinig zelf beseffend is waartoe hij dit doet, zal hij zich vaak verloren voelen in het leven, alsof er geen uitkomst op hem wacht van zinnig ervaren waarom zijn leven wezenlijk is en waar het betrekking op heeft. Daarom is tijd en rust in de aanloop naar incarnatie zo belangrijk. In de aanloop van de ziel naar incarnatie toe is hij bezig het veld te onderzoeken waarom zijn incarnatie wezenlijk van aard is, waar het betrekking op heeft, wat zijn levensthema's zijn, waarom deze ouders het beste passen en hoe de constellatie is van waarin hij komt te leven. En dat kan tot heel ver gaan: wat voor type land, wat voor politiek bewustzijn, wat voor leermogelijkheden ten aanzien van scholing. Maar ook het gezinsverband: gaan er nog

meerdere kinderen komen, kom ik in een gezin waar al kinderen zijn, de constellatie wordt voorbeleefd.

Het bewustzijnsveld van de ziel wordt steeds nauwkeuriger gepaard aan de mogelijkheden die voor hem liggen door deze incarnatie.

- De ziel 'weet' dat hij afscheid dient te nemen van mogelijkheden eerder al belopen omdat die nu niet dienstbaar zijn. Soms kunnen eerdere talenten tijdelijk voor het leven in aantocht bevroren worden omdat ze teveel afleiding zouden geven.
- Ook 'weet' de ziel het ongewisse van dat wat hij nog niet kent en waar hij bewustzijn op dient te veroorzaken, zowel in zichzelf als naar buiten toe. Hij 'weet' dat eerlijke bekennen van dat wat hem eigen en niet eigen zal zijn, een onderdeel is van zijn leerbetoon.
- Ook weet de ziel in aantocht welke relaties tussen hem of haar en zijn ouders, mogelijke broers of zusjes of familieleden al verstoord zijn, maar ook welke contacten al levenslang genadevol zijn en waar een hoge potentie in liefde wederzijds al voor het oprapen ligt. Al die zaken worden door de ziel al van tevoren mee ingeleefd.
- Ook de mogelijkheden die de ouders al of niet financieel hebben, 'weet' de ziel. Hij weet welke tekorten er zullen zijn op het moment van incarnatie en wat de consequenties zullen zijn voor zijn mogelijkheden ten aanzien van speel- en leergedrag.

Er zijn dus allerlei momenten voordat incarnatie plaatsvindt waarin de ziel tracht zo bewust mogelijk te incarneren ten aanzien van alle opties die open zijn, maar ook doelgericht naar alle belemmeringen die zich gaandeweg zullen tonen, zodat zijn eigen innerlijke support daarnaartoe een optimale voorbereiding kent. Hierdoor kan de ziel in vertrouwen uitzien naar zijn geboorte. Hij 'weet' dat hij de betekenis van zijn a.s. leven en de problemen die hij zal ontmoeten, heel goed geïncorporeerd heeft. Hij heeft ook het uitzicht dat hij daar doorheen kan komen gezien de potentie die symbolisch in zijn rugzakje meegaat. Dus de bedoeling is dat iedere ziel die incarneert zich niet verloren voelt.

- *De voorbereiding die de ziel gekend heeft voorgeboortelijk, sluimert in het bewustzijn van het kind.*

Zelfs bij plaatsen van incarnaties waar kinderen afgestaan worden, naar kindertehuizen gaan, waar ouders overlijden aan aids of kinderen hele erbarmelijke leefomstandigheden kennen, ook dan is de ziel voorbereid daarop. De voorbereiding die de ziel gekend heeft voorgeboortelijk (dat kan ook gaan over de periode voordat de incarnatie letterlijk plaatsvond), sluimert in het bewustzijn van het geboren kind. Dat is niet per direct paraat. Het sluimert in het weten dat je uiteindelijk nimmer zaken voor niets ontmoet. Hierop sluit mijn verhaal aan (wat ik al vaker gedeeld heb) over de pionnen in het grote hemelspel: alle mensen die jij ontmoet tijdens je leven, dichtbij of veraf, zijn pionnen in het grote hemelspel om jou te oefenen in overgave tot je meest wezenlijke zelf te leven en vanuit die wezenlijkheid in verbinding tot die anderen te staan. Het programma voor incarnatie is de voorbereiding daarop.

We zouden allemaal graag het volledig bewustzijn nog willen hebben van wat we ons voorgenomen hadden voor onze huidige incarnatie. We zouden graag willen weten welke talenten we bevroren hebben, maar het is ook belangrijk ons te realiseren dat we hier op aarde grote delen van dat onstoffelijk verkeren niet dagelijks ervaren, juist om ons menselijk leerproces volstrekt de kans te geven. Want in de wereld van de dualiteit is het leervermogen op zijn grootst. Dat is niet: 'Wat kan ik er mooi over filosoferen', maar: 'Hoe doe ik het ermee, hoe ben ik feitelijk, wat laat ik liggen, wat ga ik aan, hoe diep durf ik daarin te gaan?'

Het geestesleven dat je gekend hebt voor je geboorte kan ook een steeds terugkerend oerheimwee tot gevolg hebben, waardoor je het leven onvoldoende aanvaart. Er zijn mensen die veel besef hebben van die onstoffelijke wereld, die het heel moeilijk vinden om de aardse realiteit dagelijks te verdragen, omdat het verschil tussen gene zijde en hier zo groot is dat ze steigeren om het leven aan te gaan. Dus het is niet voor niets dat een groot deel van ons herinneringsveld afgesloten wordt. Het doel is om doortastend je eigen pas aan te gaan en energetisch te voelen dat je ergens iets in jezelf hebt om uiteindelijk het juiste als uitkomst te ontmoeten.

- *Een voorbeeld van een voltooid, een vol getooid leven.*

Ik was van de week bij het sterfbed van iemand die ik al langer ken en ik stemde inspiratief even voor haar af. Ik kreeg een paar belangrijke zinnen. Eén van die zinnen was dat haar leven voltooid was. Toen dacht ik, wat is dat toch een prachtig woord: 'vol'

en '(ge)tooid'. Wij tooien mensen met eerbetoon als het hun toekomt, maar zij kan haar eigen leven tooien omdat ze gedaan heeft wat ze diende te doen. Het leven dat ze diende te doen is klaar, vol-tooid (ook al is ze jonger dan ik). Ik merkte dat ze allerlei dingen had afgerond en daar een goed gevoel over had. Dan kom je op het thema dat de begeleiders vanochtend aangaven. De ziel wenst ook bewust afscheid te nemen. Als de ziel gerust is omdat hij gedaan heeft wat voorbereid was voor zijn incarnatie, dan zal het sterven ook dienovereenkomstig vanuit een diepe rust kunnen plaatsvinden.

- *Jonge kinderen hebben veel uittredingen*

De mate van de uittreding qua frequentie, tijdsduur, diepgang en leermoment, is sterk afhankelijk van wat het kind zich voorgenomen heeft in zijn aardse leven te gaan ontwikkelen. Je dient je het volgende voor te stellen: tijdens een zwangerschap maar ook in de eerste jaren na de geboorte, krijgt het kind de vrijheid tijdens zijn slaap (in de nacht of soms ook overdag) tijdelijk losser van zijn lichaam te zijn. Het fluïdumkoord is energetisch een soort navelstreng, waar het zielenlichaam zich verbonden weet met het stoffelijk lichaam. Ook volwassenen kunnen somtijds uittredingen hebben. Sommigen maken dat heel bewust mee en anderen niet. Die laatste groep kan 's ochtends helemaal daas wakker worden en uren nodig hebben om weer bij de dag te komen. Hun lichaam is nog lange tijd vertraagd als ze ver uit hun lichaam zijn geweest. Ze moeten zich dan ook de tijd gunnen en zich niet overhaasten. Het geeft dus alleen al om die reden aan, dat je voor je baby die uittredingen kan hebben, een omgeving dient te creëren, eerst rondom je zwangere buik en later rondom zijn of haar slaapplek, waar je kind weinig zware indrukken te verwerken krijgt die te bombastisch doorwerken op zijn belevingsveld.

Dat betekent het volgende: als een zwangere moeder niet gedurende de hele dag haar bekkengebied koestert, en ook de vader indirect de moeder niet beschermt in haar zwangerschap, dan kan het energieveld om haar buik heen te fijnmazig openstaan waardoor zaken die schrikachtig zijn, te diep inwerken op de foetus. Daarna geldt: je hebt jonge kinderen die veel uittreden en zij die sporadisch uittreden, maar ze treden allemaal nog uit. Een jong kind heeft dus een slaapplek nodig met zo min mogelijk verstoringen.

- *Er is veel rust nodig voor het incarnatieproces van een ziel.*

Het incarnatieproces van een ziel die geboren wil worden vlot het beste wanneer zijn voorbereidingstijd in rust heeft kunnen vlotten. Dan durft hij de oversteek te maken van de onstoffelijke wereld naar de stoffelijke wereld. Maar als er weinig rust in het veld is

dat hij wil verkennen om zichzelf voor te bereiden op zijn komst, dan kan een zwangerschap vertraagd plaatsvinden.

- *Er zijn ook zielen die té graag en te snel willen incarneren*

Andersom zijn er ook zielen die té graag willen komen. Die zijn nog niet zo lang geleden overleden, vinden de onstoffelijke wereld wel aardig, maar zijn toe aan een doorstart. Je hebt de ene baan gehad, maar je wilt eigenlijk niet een paar maanden thuis zitten, het liefst wil je gelijk naar de volgende job. Dus je scant heel snel een fantastische omgeving, je denkt: 'In die omgeving ben ik al redelijk bekend, hoe snel wil iemand zwanger worden'. Zó mentaal kan een ziel nog zijn die niet eerst lekker tot rust gekomen is in die onstoffelijke wereld. Dit kan ook een reden zijn dat een zwangerschap niet per direct lukt, want ook al is het betekenisvol dat je in eenzelfde omgeving weer herboren wordt, je hebt als ziel eerst ook nog wel een klusje te klaren in de onstoffelijke ruimte. Je kan daar minder over tijd spreken, maar wel van onstoffelijke ruimte.

4. Vragen

Vraag: Had ik iets kunnen doen om mijn eigen incarnatie tegen te houden?

Een deelnemster deelt dat zij ooit in een soort droomvisioen gezien heeft hoe haar incarnatie als ziel begeleid is naar de aarde toe. Wat zij waarnam beviel haar eigenlijk niet echt. Zij wilde eigenlijk wel terug, maar onder 'begeleiding' is de incarnatie wel doorgegaan. Zij vraagt zich af, had ik nu echt iets kunnen doen om mijn incarnatie tegen te houden?

Een incarnatie staat niet helemaal los van de vrije wil. Dus ook al is er een incarnatieplan opgemaakt, als er verzwarende omstandigheden zijn (en die kunnen divers zijn, zowel op aarde als in die onstoffelijke gebieden), waardoor de toegenegenheid ontbreekt om de incarnatie aan te kunnen gaan, dan kan er abrupt gestopt worden. Dat geschiedt meer dan men nu denkt. Het kan geschieden door bevruchte eicellen, die na een paar dagen weer loslaten of na een paar weken. Het kan somtijds gebeuren door vervroegde miskramen die voortkomen uit dat de ziel met een uittreding er gewoon niet meer in wil. Maar het kan ook zijn dat in de begrotelijkheid naar de ouders toe, waar ze voor staan, wat ze nog dienen te ontmoeten in zichzelf of buiten zichzelf, dat zwangerschap

uitgesteld wordt tot de ouders er meer klaar voor zijn. Dus niet alleen ten bate van de ziel, maar ook vooral ten bate van het ouderpaar.

Casus. Ik heb vermoedelijk hier al eens eerder gedeeld dat ik ooit een vrouw ontmoet heb met een zwaar incestverleden, die daarom heel jong zwanger werd en het kindje heeft laten aborteren. Toen ik het consult indertijd met haar deed, was deze geaborteerde ziel aanwezig. Hij bleek nog steeds om haar heen als haar begeleider. Hij had willen komen om haar te steunen en zijn liefde als baby aan haar te geven; toen dat onderbroken werd is hij haar vaste begeleider geworden. Dus er zijn ook zielen die incarneren op wat je denkt hele ongelegen momenten, maar die heel bewust vanuit hulpverlenerschap komen omdat er hele oude zielenbanden zijn. Dat was in dit geval ook zo. Ik weet nog dat de tranen over mijn wangen liepen van de ontroering bij het consult. Wat deze (onstoffelijke) volwassen persoonlijkheid vrij gaf, was zo ongelooflijk indrukwekkend.

Een ziel heeft dus kansen om zelf zijn incarnatieproces af te breken in een bepaalde mate, maar hij heeft ook een richtinggevoel waar die iets wil betekenen binnen situaties die buitengewoon onappetijtelijk kunnen zijn.

De vrouw in de zaal die deelde over haar ervaring heeft ook heel goed de gestrengheid van haar begeleiders gehoord. Zij zegt: wij werden eigenlijk niet zo verwacht, mijn moeder was eigenlijk constant zwanger, 15 geboren kinderen en ik was één daarvan.

Vrouwen die zoveel kinderen ontvingen, waren vaak heel gegrond in hun bekken aanwezig, waardoor hun draagkracht ook steeds maar weer uitgebreid werd. Er is natuurlijk wel een natuurlijke maat aan waarin het nog zingevend is voor jezelf als moeder om zoveel zwangerschappen te kunnen verdragen. Het heeft heel veel gevraagd van deze vrouwen, die in hun nageslacht kwaliteiten doorgegeven hebben waar ze vermoedelijk zelf niet eens goed aan toekwamen. De eigen kwaliteiten buiten het moederschap hebben ze vaak niet kunnen uitbeelden. Het is een grote gift geweest dat ze het gedragen hebben.

Zielen die hun incarnatie zelf belemmeren hebben doorgaans nog iets onvoldoende uitgewerkt met het ouderpaar waar ze geboren gaan worden. Het zijn vaak gecompliceerde incarnaties. Ik zal een paar voorbeelden geven.

Als je in een eerder leven doodgemarteld bent en je gaat geboren worden bij je voormalige beul, om welke reden dan ook die jij alleen kent, dan heb je iets te doen wil

je daar jezelf inloodsen. Dat voorwerk is zwaarwegend, veelvragend en niet eenvoudig. In de geest kan je het overzien, maar als je vanuit een hulpgevende intentie komt om iets om te buigen in die ander, en je bent niet in het gedachtegoed thuis van een van de ouders waar je bij gaat incarneren, dan is het ook begrijpelijk dat je gaat aarzelen. Hoe meer zo'n incarnatie vordert, hoe meer het uur van geboorte nadert, hoe meer de foetus ook neerslachtig kan worden, haast depressief van: nu gaat het gebeuren. Dus het kan juist dan ook heel belangrijk zijn dat anderen die niets weten van de achtergrond van deze constellatie, een warme focus hebben op het kindje in wording. Zorg dus dat er altijd warme betrokken energieën zijn voor de foetus, of je nu wel of niet wat met de ouders hebt. Misschien wil jij, Marleen, iets aanvullen?

Marleen: Marieke vertelt heel concreet een voorbeeld van een beul en martelingen, maar een soortgelijk proces vindt plaats als het gaat om een soortgelijke wetmatigheid. Als je bijvoorbeeld als ouders erg in de miskening hebt gezeten en je was niet opgewassen tegen de macht die op je werd uitgeoefend, dan trek je vaak een kind met een z.g. tegenpool-energie aan; in het geval van herhalende miskening, dus een kind met machtstrillingen. Een van de vorige keren gaf ik een voorbeeld van een voormalige beul die reïncarneerde bij ouders die hij had afgebeeld. Die ouders moesten leren om in hun kracht te komen in de opvoeding van dat kind met extreme machtstrillingen. Het was een lange moeizame weg, maar is heel goed gelukt.

Waar het eigenlijk over gaat, is dat je als ouders dus een kind kan krijgen, met een totaal andere ontwikkelingsdrang dan jij. Dat is niet alleen voor het kind een grote stap, maar ook voor de ouders. Waar de verschillen buitengewoon groot zijn en waar je dus heel leerzaam met elkander overweg zal gaan om aan beide kanten te oefenen met het verschil, daar blijft over: 'we houden van elkaar'. Het verschil kan dus dermate groot zijn dat je elkaar alleen maar in liefde kan laten zijn in de eigen authentieke ontwikkeling. Dat is net zo begroterlijk voor de ziel die incarneert. Die wordt het liefst ingelijfd (ook in letterlijke zin) in een lichaam dat geheel bekend is met zijn psyche, zijn talenten en gevoels(on)zekerheden zodat er voortdurende herkenning kan zijn in de interactiestromen. Dat is natuurlijk heel goed te begrijpen.

Andersom zie je ook moeders die heel graag zwanger willen worden en als ze het eenmaal zijn, voelen ze zich lichtelijk teleurgesteld. Het kan dan best zijn dat er een kindje in hen groeit met een totaal afwijkende karakterstructuur en mogelijkheden, zodat het helemaal niet het kindje is waar je fantastisch blij en gelukkig je herkenning in zoekt. Ook die moeder heeft begeleiding nodig, want ze voelt zich niet down met opzet, ze wou

graag zwanger worden. Snap je? We hebben het niet in de hand, het gaat over de betekenis die zwangerschap, geboorte en samenzijn met zich meebrengt.

Hetzelfde proces doet zich voor bij opa's en oma's. Er kunnen kleinkinderen in de familie komen waarmee je een directe herkenning hebt: 'ach wat eigen', alsof je al 25 jaar op dat kindje wacht. Soms heb je het gevoel dat de kinderen die niet bij jou geboren konden worden, alsnog gelukkig bij je kinderen komen. Andersom kan ook, dat je kleinkinderen krijgt die heel erg uit de sfeer van de schoonfamilie komen. Of kinderen zo totaal anders ontwikkeld dan hoe jij jezelf ervaart. Je partner en jij zijn misschien al totaal verschillende mensen. Misschien laten jullie elkaar al ontzettend vrij in het verschil. En dan kan je ook nog hele verschillende kleinkinderen krijgen, die je wel kan volgen, maar niet kan plaatsen. De kunst is om liefde de verbinding te laten zijn, en niet het elkaar verstaan en begrijpen voorop te stellen.

Jules benoemt net dat de inzichten die vrijgegeven zijn ook automatisch ernaartoe leiden hoe betekenisvol de constellatie met broers en zussen is en dat eenieder daar ook al zijn ingevingen op heeft gehad voor de geboorte. Wat zou dat wel niet betekenen als je die inzichten nog bewuster, ook in het nu, gewaar probeert te worden. Dat kan de betekenis van het samenzijn vergroten.

Vraag: Is er hulp voor de ziel bij zijn keuze hoe en waar te incarneren?

Hoe wordt het stadium ingeluid dat de ziel betekenisvol gaat verstaan waar zijn incarnatie het meest tot zijn recht kan komen? Wie helpt hem daarbij? Is het gebaseerd op zelfkeuze of zijn er andere machten in aan het spel?

De ziel is een onderdeel van een ruimere werkelijkheid. De ziel is alleen nooit in staat die ruimere werkelijkheid te bezien. Sterker nog, zijn grotere 'zijn' is opgebouwd uit zoveel aspecten dat een zielsformatie maar een onderdeel is van zijn grotere 'zijn'.

Per incarnatie wordt een formatie van eigenheden aan elkander gelinkt die op een waardige en vanzelfsprekende wijze een aanzet geeft om hier op aarde bewuster bewust te worden van dat wat de ziel veelomvattend in wezen is. Een mens kan zijn eigen veelomvattendheid niet beseffen. Hij kan wel een deelaspect daarvan meer eigen worden middels een zielsincarnatie met als doel zich menselijk bewust te gaan tonen.

Dus wie jij bent hier op aarde is een flauwe afspiegeling van jouw rijkere, veel vollere, veel meer al-overziend bewustzijnsveld waar jij uit bestaat. Ieder mens heeft zo zijn eigen grotere zijnsdomein. Dat is haast te ingewikkeld om uit te leggen. Jouw diepere zijn waar jouw hoger zelf zich verbonden mee weet terwijl je hier op aarde leeft, heeft zo'n ruim perspectief, daar kan je wel op aanlengen maar je kan het niet helemaal zijn hier.

Als je als zielsincarnatie hier geboren wordt en weer overlijdt, bewandel je daarmee ook de weg naar het overzicht van wat je in deze zielsformatie eigen geworden bent, nog hebt laten liggen, of wat je vervolmaakt hebt. Tegelijkertijd raak je steeds meer en meer aangelinkt aan je grotere 'zijn'. Uiteindelijk aan het eind van de menselijke evolutie als alle deelgebieden zielsecht en zielsgedifferentieerd ondergaan zijn, pas dan kan je helemaal in dat grotere 'zijn' blijvend vertoeven.

Ook net overledenen staan in een ruimer veld op dan hun zielsontwikkeling op aarde zich heeft kunnen tonen. In dat ruimer opgestane veld worden ze weer begeesterd, maar dit veld heeft nog steeds niet de afspiegeling van hun grotere zijnsveld. Per leven krijg je een constellatie van meerdere aspecten uit dat grotere zijnsveld waar jij toe behoort, wat van jou is. Je adopteert er in de loop van je levens steeds bewuster onderdelen van om vervolgens tot bewustzijn hier op aarde om te zetten. Er zijn ook zaken bij die tijdelijk bevrozen, die heb je al buitengewoon beoefend, die hebben daarom geen noodzaak om hier op aarde nog eens te doorleven. Sommige talenten zijn bijzonder aangescherpt, daar word je al mee geboren, maar misschien wel als een soort totale eindgift van dat aspect. Het is belangrijk (wat je ook in meditatie kan ontmoeten als je er dieper in bent), dat je je persoonlijkheid overstijgt, zodat je in een heel rustig zijnsveld kan vertoeven. Jouw hoger zelf (de brug vanuit je menselijke ik naar de onstoffelijke wereld) weet de route aan te passen naar jouw verbinding met het veld dáar naargelang je ontwikkeling hier vraagt. De mate van diepgang die je in meditatie bereikt, is vaak ook de mate van het exploreren van je mens-zijn, die je noodzakelijk dient te beoefenen om hier op aarde bewuster bewust te worden. Niet filosofisch van gehalte, maar ervarend in je ervaringsrijk. Dit is een grote uitleg. Kunnen jullie het een beetje volgen? Dus zelfs een overledene is na zijn dood nog maar verbonden met een afspiegeling van wie hij in een grotere betekenis is.

In de evolutie van zielen zie je ook dat hun onstoffelijk lichaam in de onstoffelijke wereld door ontwikkelt. Het wordt steeds lichter, bewuster en soms ook groter qua gestalte dan zoals wij op aarde elkaar als mensen zien. Er zijn in de onstoffelijke wereld ook zielen die letterlijk bevleugeld zijn, niet allemaal, maar ze zijn er. Dus de geestelijke ontwikkeling

die je hier op aarde doormaakt is zoals in het Adam-en-Eva-verhaal. Je wordt uit het paradijs verstoten, maar de weg terug naar het paradijs ga je via de menselijke route hier op aarde, tot je weer bewust weet hebt van wat jou altijd al onbewust eigen was.

Het zou hoogmoed zijn om te denken dat je dat in één leven geregeld hebt. De genade is er altijd. Zolang we hier zijn met elkaar, hebben we allemaal nog wat te leren, niemand uitgezonderd, dat is toch prachtig. Verschillenden van jullie zullen het werk niet kennen waar ik mee bezig ben aangaande de ontwikkelingspoorten van de menselijke evolutie. Ik heb inmiddels 2000 ontwikkelingspoorten vrijgegeven. Het zijn de poorten van ontwikkeling die je meemaakt naar meesterschap toe, voordat je menselijk niet meer hoeft te incarneren. Ze zijn niet zomaar doorleefd en geleerd. Je doorloopt meerdere ontwikkelingspoorten per leven en ze schuiven soms ook op, of komen weer terug voor een verfijning, maar het is altijd prachtig om te zien hoe uitgebreid je route is. Het is heel mooi om tot menselijk inzicht te komen.

Dus dat is het antwoord.